

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ, ΕΝ ΤΩ ΦΡΕΑΤΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

«Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοί προσκυνηταί προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γάρ ὁ Πατήρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν. Πνεῦμα ὁ θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4, 23.24).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

«Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος» ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς γυναικός Σαμαρείτιδος, καθ' ἣν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπεκάλυψε τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς σοφίας τοῦ θεοῦ καὶ Πατρός. Τό Μυστήριον δέ τοῦτο, τό ἀποκαλυφθέν εἰς τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ παρά τῷ Φρέατι τοῦ Ἰακώβ, ἔνθα νῦν ἰστάμεθα, ἦλθομεν καὶ ἡμεῖς νά ἐορτάσωμεν καὶ συμπανηγυρίσωμεν μετ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς.

Καί τοῦτο, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρώτην φοράν ἐδῶ ἐφάνερωσεν, ὅτι Αὐτός ἐστίν ὁ θεός Λόγος, ὁ ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενος, Αὐτός ἐστίν ὁ ζῶν Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ σῶζων καὶ ἀγιάζων καὶ φωτίζων τοὺς ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ προσκυνοῦντας Αὐτόν. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός, τό πρῶτον ἐφάνερωσεν εἰς τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα, τὴν μετέπειτα ἀναδειχθεῖσαν ἁγίαν Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν καὶ σήμερον τιμωμένην, ὅτι ὁ θεός, ἐπειδὴ εἶναι πνεῦμα, δέν περιορίζεται εἰς συγκεκριμένον τόπον ἢ χῶρον, ὡς ἐπίστευον οἱ συμπολιῖται αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι Τόν λατρεύουν, πρέπει νά Τόν προσκυνοῦν μέ τὰς ἐσωτερικὰς τῶν πνευματικὰς δυνάμεις, μέ καθαρότητα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός, ἀλλά καὶ μέ ἀληθῆ ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ καὶ τῆς λατρείας ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς Αὐτόν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκύνησιν καὶ λατρείαν προσφέρει τῷ θεῷ Πατρὶ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἔνθα, μέ ἄλλα λόγια γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον, ἔνθα ἡ Σαμαρεῖτις ἐποτίσθη μέ τό πνευματικόν ὕδωρ τῆς Ζωῆς, τούτέστι μέ τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία διαμέσου τῶν αἰῶνων κατέστη οὐχὶ μόνον κῆρυξ τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ Πίστεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καὶ φύλαξ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀψευδῶν τεκμηρίων τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν», λέγει ὁ Χριστός εἰς τὴν Σαμαρείτιδα, *«ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταί προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»*. Τά ἴδια

λόγια άπευθύνει καί εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Χριστός, εἰς ἡμᾶς τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν, διότι οὕτω θέλει αὐτούς οἱ ὅποιοι προσκυνοῦν τόν θεόν Πατέρα· δηλαδή οἱ πραγματικοί προσκυνηταί πρέπει νά λατρεύουν τό θεόν μέ θεοφωτίστους τάς πνευματικές δυνάμεις των καί μέ λατρείαν ὄχι τυπικήν καί σκιώδη, ἀλλά πραγματικήν καί ἐμπενευσμένην ἀπό πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Διότι καί ὁ Πατήρ ζητεῖ ἐπιμόνως τέτοιοι πραγματικοί καί ἀληθινοί προσκυνηταί νά εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι Τόν λατρεύουν.

Ὡς ἡ Σαμαρεῖτις «πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι ἐθεάσατο τό τῆς σοφίας ὕδωρ» τούτέστι τόν Χριστόν, ὡς λέγει ὁ Ὑμνωδός «ὣ ποτισθεῖσα δασιλῶς, βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκκληρώσατο αἰώνίως ἡ ἀοίδιμος» (Κοντάκιον), οὕτω καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, μιμούμενοι τήν τῆς Σαμαρείτιδος πίστιν, σπεύσωμεν εἰς τό πνευματικόν Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τούτέστιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ἴδωμεν τήν Ἐνυπόστατον Σοφίαν τοῦ Θεοῦ καί ποτισθῶμεν δασιλῶς καί κληρονομήσωμεν τήν αἰώνιον ζωήν, τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟ- ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΕΝ ΑΚΚΡΗΙ

«Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χειρας· ἀλαλάξωμεν, μετά τοῦ ὕμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν (Χριστῷ)· ὅτι ἐν Ξύλῳ ὑψωθείς καί ἐν Τάφῳ κατελθών, τόν Ἄδην ἐσκύλευσε καί νεκρούς συνήγειρε, βοῶντας Αὐτῷ, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια Χριστῷ τῷ ἀναστάντι». (δοξαστικόν τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς προσκαλεῖ νά εὐχαρι-στήσωμεν τόν Σωτῆρα καί θεόν ἡμῶν Χριστόν, διότι ἐσταυρώθη καί κατήλθεν εἰς τόν Ἄδην καί συνανέστησε τούς νεκρούς, ἀφοῦ κατήργησε τήν δύναμιν τοῦ Ἄδου, μέ τό ἐπί τοῦ Σταυροῦ χυθέν Αὐτοῦ Αἷμα. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ κατήργησε τόν θάνατον τόν ὅποιον προκαλεῖ ἡ φθορά καί ἡ ἀμαρτία, χαρισάμενος εἰς ἡμᾶς τήν δύναμιν τῆς ἀθανασίας, τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, δηλαδή τήν αἰώνιον ζωήν.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν αἰώνιον ζωήν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἢ, καλλίτερον εἰπεῖν, τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐπόθησε καί ἀνεζήτησεν ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος Γεώργιος, ὁ ὅποιος μιμησάμενος τόν Σωτῆρα Χριστόν, συνέπαθε διά τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, συναπέθανε Αὐτῷ, ἀλλά καί συνανέστη, ἀναδειχθεῖς οὕτως συμβασιλεύς τοῦ Χριστοῦ καί κληρονόμος τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς Βασιλείας τοῦ

θεοῦ. Ἰδοῦ, διατί πάντα τά ἔθνη καλοῦνται νά δοξάσουν τόν θεόν, καί ἰδοῦ διατί οἱ πάντες ἐκλήθημεν εἰς τήν ἱεράν αὐτήν εὐχαριστιακήν σύναξιν, διά νά πανηγυρίσωμεν ἀφ' ἑνός μὲν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τούτέστι τήν Ἀνάστασιν τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀφ' ἑτέρου δέ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁ ὁποῖος μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀναδειχθέντων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποτελεῖ ἀψευδῆ καί ἀναμφισβήτητον μάρτυρα τῆς πραγματικότητος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ: διότι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἰδιαιτέρως δέ οἱ μιμησάμενοι τόν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν τήν ἐγγύησιν διά τήν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τήν ἐγγύησιν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἡ εἰς Χριστόν Πίστις, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ Πίστις εἰς τήν ἀπ' αἰῶνος ἀποκαλυφθεῖσαν Ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ ἐπί τοῦ ὄρους Σινᾶ εἰς τόν Προφήτην Μωϋσῆν. Αὕτη αὕτη ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ ἀληθινή Πίστις, ἐφανερώθη ἐν σαρκί ληφθεῖσα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, τῆς ἐκ Ναζαρέτ, διά τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ θεοῦ Λόγου, ἀλλά καί διά τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ ἔλαμψε τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τό ὁποῖον εἶναι τό Φῶς τῆς Ἐνσάρκου Ἀληθείας καί τῆς Ἐνσάρκου Ἀναστάσεως. Αὐτοῦ τοῦ Φωτός ἐγένετο κοινωνός καί ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος τόσον μέ τήν ἐν Χριστῷ πολιτείαν του, ἀλλά καί μέ τήν ἐν Χριστῷ καί διά Χριστόν παρρησίαν του, ἀνεδείχθη, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ, «εἰς ἀστέρα πολύφωτον, εἰς ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι» τῆς Ἐκκλησίας (**Κεκραγάρια Μεγάλου Ἑσπερινοῦ**). Πράγματι, ἀγαπητοί μου, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, βλέπομεν τόν μιμητήν τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦτο, διότι ὁ Ἅγιος Γεώργιος δέν ἀνεδείχθη μόνον ὁ πιστός Μάρτυς τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, ἀλλά καί ὁ ἐλευθερωτής τῶν αἰχμαλώτων, ὁ ὑπερασπιστής τῶν πτωχῶν, ὁ ἰατρός τῶν ἀσθενούντων, ἀλλά καί ὁ ὑπέρμαχος τῶν πιστῶν Βασιλέων.

Τοῦ Φωτός τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τούτέστι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος τήν διάνοιαν καί τήν καρδίαν τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Γεωργίου, καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά γίνωμεν κοινωνοί, διά τῆς ἐνεργοῦ καί ἐμπράκτου συμμετοχῆς μας εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μας, γινόμενοι καί ἡμεῖς μιμηταί τῶν ἔργων τῆς Πίστεως τοῦ σήμερον τιμωμένου Ἁγίου Γεωργίου, δηλαδή τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης, ἀλλά καί εἰρήνης αὐτοῦ, οὗ ταῖς πρεσβείαις ὁ Ἀναστάς Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, δωρήσοι εἰς ἡμᾶς καί τόν κόσμον τήν εἰρήνην Αὐτοῦ καί τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ **ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ, ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ**

« Ὁ τῆ παλάμη τῆ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τόν ἄνθρωπον, ἦλθες τούς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τόν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διά τοῦ λόγου Σου ἀνέστησας ... διά τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι » (**Κεκραγάρια, στιχηρά ἰδιόμελα**).

Άγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Συνευφραίνεται μετὰ τῶν ἐπουρανίων καί συναγάλλεται μετὰ τῶν ἐπιγείων ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διότι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό «*Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων*», ἔχει τό μέγα καί μοναδικόν προνόμιον νά συμμετέχη εἰς τήν ἱστορικήν μαρτυρίαν, ἀφ' ἑνός μὲν τοῦ τόπου τῆς Βηθλεέμ, ἔνθα ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό «*Φῶς τό τῆς Γνώσεως*», καί ὁ «*Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης*», τούτέστιν ὁ ἐν Σηλαίῳ καί τῇ Φάτνῃ τῆς Βηθλεέμ γεννηθεῖς καί σπαργανωθεῖς Χριστός, ἀφ' ἑτέρου δέ τοῦ τόπου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἀνέτειλε τό ἀνέσπερον Φῶς, τούτέστι τό Φῶς τῆς ἐκ τοῦ Μνήματος τριημέρου Ἐγέρσεως, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἱερά ἱστορία, δηλαδή, τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφανερώθη σαρκικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐνυποστάτου Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ταπεινῇ ὑμῶν πόλει, ἐν τῷ Σηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, καί ἐτελειώθη ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις Μνήματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παρακειμένου τῷ τόπῳ τῆς Σταυρώσεως, τῷ τόπῳ τοῦ Γολγοθᾶ.

Σήμερον, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπό τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μας ποιεῖται μνεῖαν τοῦ ὑπό τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ θεραπευθέντος Παραλύτου παρά τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ καί ἐορτάζει τό τοιοῦτον θαῦμα. Κατ' οὐσίαν, ἡμεῖς ἐορτάζομεν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπίνης κοινῆς ἡμῶν φύσεως ἐκ τῆς παραλυσίας αὐτῆς, τῆς ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν προελθούσης. Ἡ Ἐνσάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, ὡς καί ἡ Σταυρική Αὐτοῦ Θυσία, σὺν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, ἀποτελοῦν τό ἱερόν Μυστήριον τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, τό Μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καί δικαιοσύνης, τό ὁποῖον δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ κατανοητόν ἢ νά οἰκειωθῇ ὑπό τινος, ἐκτός τοῦ χώρου καί τοῦ τόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου Κεφαλή εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Χριστός. Ἡ δέ ζωοποιός καί ἐνεργοποιός δύναμις τοῦ Σώματος τούτου εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἀδύνατον, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, νά κατανοήσῃ κανεὶς τό Μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἐνσάρκου Ἀληθείας, ἄνευ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τήν λειτουργικήν, μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντος Ζῶντος Ἄρτου (**Ἰω. 6, 51**), ἀλλὰ καί τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ, «*Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίητε Αὐτοῦ τὸ Αἶμα οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καί πίνων μου τὸ Αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, κἀγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ*» (**Ἰω. 6, 53.54**). Ὁ πλαστοουργήσας τὸν ἄνθρωπον θεός, τῇ ἀχράντῳ Αὐτοῦ παλάμῃ, κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰσέβαλεν εἰς τὴν κοσμικὴν καί ἀνθρωπίνην ἡμῶν ἱστορίαν, προκειμένου νά ἰατρεύσῃ τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς νοσήσασαν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὁ μὲν Παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀνέστη ἐκ τῆς παραλυτικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, διὰ τοῦ θείου λόγου τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ, ἀνέστημεν καί ἀνιστάμεθα ἐκ τῆς παραλύσεως τῆς ἡμετέρας φθορᾶς καί ἀμαρτίας ἐντός τῆς κολυμβήθρας τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος, διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐν σηλαίῳ γεννηθέντος καί ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ.

Διὰ τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας Ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀλλὰ καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασεως Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀνεπλάσθη ἡ ἀνθρωπίνη ἡμῶν φύσις καί κατέστη ἐλευθέρα ἐκ τῆς κυριαρχίας τῶν

δεσμών τοῦ Ἰδοῦ, τούτέστι τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου, ὅπερ σημαίνει, ὅτι πάντες ἐν Χριστῷ καλούμεθα νά ἐξασκήσωμεν τήν παρασχεθεῖσαν ἡμῖν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ἐλευθέραν ἡμῶν βούλησιν, ὥστε καί ἡμεῖς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Β΄ Παρουσίας καί Κρίσεως, νά ἀπολαύσωμεν τῆς ὑπό τοῦ Χριστοῦ ὑπεσχημένης ἡμῖν Ἀναστάσεως «Ὡσπερ γάρ» λέγει ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας «εἴ τις σπινθῆρα λαβών ἀχύροις ἐγκαταχώσῃ πολλοῖς, ἵνα σωζόμενον ἔχοι τό τοῦ πυρός σπέρμα, οὕτω καί ἐν ἡμῖν ὁ Κύριος ... διά τῆς ἰδίας σαρκός ἐναποκρύπτει τήν ζωήν καί ὥσπερ τι σπέρμα τήν ἀθανασίαν ἐντίθησιν, ὅλην τήν ἐν ἡμῖν ἀφανίζον φθοράν».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τόν εἰς τόν Παράλυτον ἐλθόντα Χριστόν, παρά τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ, Αὐτόν εὐχαριστήσωμεν καί δοξάσωμεν, ἀλλά καί Αὐτόν προσκυνήσωμεν, ὅτι Αὐτός ἐστίν ἡ ἐξ Οὐρανοῦ ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια, Αὐτός ἐστίν τό Φῶς τοῦ κόσμου, Αὐτός ἐστίν ἡ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσα εἰρήνη»(Φιλιπ. 4, 7) καί Δικαιοσύνη, ἵνα καταστήσῃ ἡμᾶς καί μεθ' ἡμῶν ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως δέ τούς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ κατοικοῦντας συμπολίτας ἡμῶν, κοινωνούς τῶν καρπῶν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, τούτέστι τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης. Αὐτῷ, τῷ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι καί θανάτῳ θάνατον πατήσαντι καί τοῖς ἐν Ἰδοῦ ζωὴν αἰώνιον χαρισάμενῳ, μετὰ τοῦ θεραπευθέντος Παραλύτου κράξωμεν, Κύριε, δόξα Σοι.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ, ΕΝ ΡΕΜΛΗΙ (ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΙ)

«Ταῖς μυροφόροις γυναιξί παρά τό μνημα ἐπιστάς ὁ Ἄγγελος ἐβόα· τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δέ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος, ἀλλά κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.»

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀνέτειλεν ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀνέτειλε τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Δικαίως σήμερον, συνευφραίνεται καί συναγάλλεται μετὰ τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ ἡ ἐκκλησιαστική ὑμῶν κοινότης τῆς Ρέμλης, δηλαδή τῆς βιβλικῆς Ἀριμαθαίας, καί τοῦτο, διότι τά τέκνα τῆς Ἀριμαθαίας, ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, οἱ κρυπτοί μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν εἰσὶ μάρτυρες, οἱ μὲν τῆς Ταφῆς, αἱ δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τόσον ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, ὅσον καί αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἐγένοντο ἐπιπλέον καί διαπρύσιοι κήρυκες καί εὐαγγελισταί τῆς καταργήσεως τῆς φθορᾶς

τοῦ θανάτου, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, διότι ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος θεός, συνανέστησε καί συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ συνανύψωσις, δηλαδή συνανάστασις καί θέωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀποτελεῖ καί τὸν λόγον τῆς εὐφροσύνης καί ἀγαλλιάσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου, διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τό μέγα θαῦμα τῆς Ταφῆς τοῦ Θεανθρώπου, τῆς ὑπὸ τῶν Ἀριμαθαίων Μαθητῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τό ὑπὸ τῆς Ἑγέρσεως τοῦ Χριστοῦ κενωθέντος Μνήματος, λέγων «*εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα [καὶ] τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν. ... εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν. ... Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ...*» (**Α' Κορ. 15, 14.17.20**), ὅπερ σημαίνει, ὅτι καί ἡμεῖς, οἱ ἀναγεγεννημένοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Σφραγίδος τῆς Δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γινόμεθα διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ, κοινωνοί καί τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. «*συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν*» (**Ρωμ. 6, 4**).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν καινότητα ζωῆς, τὴν χαρισθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ συνεορτάζομεν καί συμπανηγυρίζομεν μετὰ τῶν τιμωμένων σήμερον Ἀριμαθαίων Ἁγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ὡς καί μετὰ τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, «*αἰῆσιν ἐπιστάς παρά τό κενόν μνήμα τοῦ Χριστοῦ*» ὁ Ἄγγελος ἐβόα, ὅτι τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διὰ τῆς τριημέρου Ἑγέρσεώς Του ἐδείχθη ἀλλότριος τῆς διαφθορᾶς, δηλαδή ἀπεδείχθη ξένος πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴν ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν ἐκ τῆς διαφθορᾶς ἀλλοτρίωσιν ἐν Χριστῷ, ἐγγυᾶται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τοῦ τελουμένου εἰς ἀνάμνησιν «*τῶν σωτηρίων Αὐτοῦ παθημάτων, τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως*» Αὐτοῦ. ἡ δέ ἁγία Τράπεζα, μαρτυρεῖ αὐτό τοῦτο τό καινόν Μνήμα, ἐφ' ὃ αἱ ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπίστανται, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Μυσταγωγίας ὑπὸ τῶν Ἱερέων, κραυγάζουσαι, «*Ἄνεστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ*» τὴν ζωοποιὸν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. «*ὡσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται*» (**Α' Κορ. 15, 22**).

Τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς αἰωνίου Αὐτοῦ Βασιλείας, διότι τοῦτο ἐστὶν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, διὰ τῶν σήμερον τιμωμένων Ἀριμαθαίων ἁγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα γενώμεθα μέτοχοι, ἀλλὰ καί κήρυκες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τῆς εἰρήνης Αὐτοῦ, τῆς εἰρήνης τῆς ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσεως τοῦ Χριστοῦ. Οὗ ἡ δόξα, τό κράτος καί τό ἔλεος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Χριστὸς Ἄνεστη!

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ, ΕΝ ΤΗ ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

«Υψωσεν εἰς οὐρανοῦς τὴν τῶν ἀνθρώπων προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου, Πάναγνε θεότοκε, ὑπερβολῆ ἀγαθότητος, ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ὃ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὰ ἐγκαίνια τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν. Ὁ εὐλογημένος, ὅμως, οὗτος τόπος, ἡ ἀνά τὴν οἰκουμένην γνωστὴ πόλις ὑμῶν Κανά, ἐορτάζει ἐπιπλέον τὸ πρῶτον γνωστόν θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐποίησεν ὁ Χριστός, τὸ θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, τῆ προτροπῆ τῆς Παναγίας Μητρός τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν εὐλογημένον τόπον.

Δικαίως ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει σήμερον ἡ Κανά, διότι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἐγένετο καὶ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς Αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεοτόκου προσλήψεως ἀτρέπτως τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ἀνύψωσεν αὐτὴν ὄντως διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του εἰς τοὺς οὐρανοῦς, ὅπως ἀναφωνεῖ ὁ Ὑμνωδός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Κανά παρέχει καὶ αὐτὴ μέ τὴν σειρὰν τῆς τὴν μαρτυρίαν τῆς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ σήμερον μετέχει εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοὺς οὐρανοῦς, διὰ τῆς πανηγύρεως τῶν ἐγκαίνιων τῆς Ἀναστάσεως, δηλαδή μετέχει εἰς τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψηλάφησιν τοῦ Θωμᾶ. Ἴδου, διατί καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ὑμνωδοῦ ἀναμέλομεν· *«εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».*

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Ὅντως, ἡ Κανά καὶ ὁ χριστεπώνυμος λαὸς αὐτῆς συμμετέχει εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, δηλαδή ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἡ ὁποία προκαλεῖ τὸν θάνατον, ἀφ' ἑτέρου ἀναδεικνύεται ὁ καθαρὸς καὶ ἄσπιλος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, μέ ἄλλα λόγια ἡ σχέσις Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας εἶναι γάμος ὁ ὁποῖος τελειοῦται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Τῆς χαρᾶς ταύτης τοῦ πνευματικοῦ γάμου γινόμεθα συμμετοχοὶ καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ ζῶντος Ἄρτου, τοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ

καταβάντος καί διά τῆς κοινωνίας τοῦ καινοῦ γενήματος τῆς Ἀμπέλου, δηλαδή τοῦ καινοῦ οἴνου, κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Χριστοῦ (**πρβλ. Ἰω. 6, 51, Ματθ. 26, 29**). Αὕτη ἀκριβῶς ἡ συμμετοχή μας εἰς τό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πρόγευσις τοῦ καινοῦ Πάσχα, δηλαδή ὁ ἐγκαινισμός τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ, ἡ συμμετοχή μας εἰς τόν πνευματικόν γάμον καί εἰς τήν χαράν τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ γάμου, τούτέστι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Κλῆρος καί λαός, οἱ συναποτελοῦντες τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, καταγγέλλομεν περιτράνως τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν νίκην τῆς Ζωῆς κατά τοῦ θανάτου, τῆς Ἀφθαρσίας κατά τῆς φθορᾶς, τήν νίκην τοῦ Φωτός κατά τοῦ σκότους, τήν ἐπικράτησιν τῆς δικαιοσύνης ἐπί τῆς ἀδικίας καί τῆς Ἀληθείας ἐπί τοῦ ψεύδους. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό κήρυγμα καί ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας· «Χριστός γάρ Ἄνέστη καί ζωή πολιτεύεται. Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Χριστός Ἄνέστη!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ **Κ. ΜΑΧΜΟΥΤ ΑΜΠΑΣ ΑΜΠΟΥ-ΜΑΖΕΝ, ΕΝ** **ΒΗΘΛΕΕΜ**

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἡ Ἁγία Γῆ, ἡ Γῆ τῆς Παλαιστίνης, μέ κέντρον τήν Ἱερουσαλήμ, ἔχει τό μέγα προνόμιον νά εἶναι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς ἀποκαλύψεως ἀλλά καί τῆς λατρείας τοῦ Ἐνός καί μόνου Θεοῦ, τοῦ καί Δημιουργοῦ τῆς ὄρατῆς καί ἀοράτου κτίσεως, μέ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας τόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Αἱ μονοθεϊστικάί θρησκεῖαι, Ἰσλάμ, Χριστιανισμός καί Ἰουδαϊσμός, ἀρρήτως συνδεδεμένοι μέ τήν γῆν τῆς Παλαιστίνης καί μέ τήν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς γῆς, ἀλληλοδιαδόχως προσφέρουν «δόξαν, τιμὴν καί προσκύνησιν» εἰς τόν φιλόανθρωπον Θεόν. Παρά τὰς δυσκολίας καί τὰ ἐμπόδια τὰ ἀπό τοῦ κατοχικοῦ καθεστῶτος προκαλούμενα, αἱ χριστιανικάι Κοινότητες τῆς Παλαιστίνης καί τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς, ἐώρτασαν μέ λαμπρότητα καί πλήρη θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τήν μεγάλην Ἑορτήν τοῦ Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία διατρανώνει κατά τρόπον πνευματικόν καί φυσικόν, τήν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τῶν δεσμῶν τῆς ἀοράτου καί ὄρατῆς ἥ, καλλίτερον εἶπεῖν, τῆς πνευματικῆς καί φυσικῆς, δουλείας.

Εὐχαριστοῦντες ἐκ βάθους καρδίας τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα καὶ τοὺς συνεργάτας Αὐτῆς ἐπὶ τῇ προσγενομένῃ εἰς τοὺς πνευματικούς Ἀρχηγούς τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τιμῇ, διὰ τῆς δεξιώσεως καὶ παραθέσεως εἰς ἡμᾶς ἑορταστικοῦ γεύματος, εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός χαρίζῃ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὑγείαν κατ' ἄμφω καὶ τὴν θεόθεν κυβερνητικὴν δύναμιν, διὰ νά ὀδηγήσητε τὸν Παλαιστινιακὸν Λαόν εἰς τὸ ἰδικόν του πάσχα, τὸ πάσχα τῆς ἀναστάσεώς του, τὸ πάσχα τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν, εὐχόμεθα δέ «Ἐτη πολλά».

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

(Τρίτη τοῦ Πάσχα, μεσημβρίας, 28 ΜΑΡ/10 ΑΠΡ 2007)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ Α΄ **ΝΥΜΦΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩ ΝΑΩ ΤΗΣ** **ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ**

«Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καὶ μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὕρῃσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν ὃν εὕρῃσει ῥαθυμοῦντα».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς, ἡ ὁποία εἶναι Ἑβδομάς τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἄρχεται μέ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου. Ὅλοι μας, βεβαίως, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν θεόν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διατί ὁ Σεσαρκωμένος Θεός Λόγος, ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σάρκα προσλαβών, ἔρχεται ὡς Νυμφίος καὶ μάλιστα «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», καὶ διατί μακαρίζεται ὁ δοῦλος ὁ ὁποῖος θά εὕρῃσκειται εἰς κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, μέ ἄλλα λόγια θά εἶναι ἕτοιμος νά Τόν ὑποδεχθῇ, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἐπικρίνεται ὡς ἀνάξιος νά Τόν ὑποδεχθῇ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δεικνύει ἀμέλειαν καὶ δέν καταβάλλει προσπάθειαν;

Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ· ἡμεῖς, ὄντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ἡ «σφραγίς τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τὴν ὁποῖαν ἐλάβομεν κατὰ τὸ Βάπτισμα, ὅταν ἀπεβάλομεν τὸ παλαιόν ἔνδυμα τῆς φθορᾶς καὶ ἐνεδύθημεν τὸν Χριστόν. Τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον ἐνεδύθημεν, εἶναι τὸ ἔνδυμα τοῦ Γάμου καὶ τοῦτο, διότι ἡ σχέσις μεταξύ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχέσις Γάμου καὶ μάλιστα Γάμου πνευματικοῦ. Ὅπως εἰς τὸν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εὐλογούμενον φυσικόν γάμον οἱ δύο γίνονται «εἰς σάρκα μίαν», παρομοίως καὶ

εις τόν Γάμον μας μέ τόν Χριστόν, γινόμεθα μία σάρξ, μία ψυχή, διά τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἔρχεται εἰς τό οἰκεῖον Αὐτοῦ περιβάλλον. Εἰς τόν οἰκεῖον Αὐτοῦ χῶρον, εἰς τήν ἰδίαν Αὐτοῦ κατοικίαν, ἡ δέ κατοικία Αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Νύμφη Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὄντως εἶναι μακαρία, εἶναι εὐτυχής, διότι δέν ὑποδέχεται νυμφίον ὁ ὁποῖος ὑπόκειται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὑποδέχεται τόν Νυμφίον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τόν Νυμφίον ὁ ὁποῖος εἶναι κυρίαρχος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ Πατρός· εἶναι μακάριος ὁ δοῦλος αὐτός ὁ ὁποῖος γρηγορεῖ καί δέν ἀμελεῖ οὔτε ὀλιγωρεῖ οὔτε κοιμᾶται, διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔρχεται μόνον νά τόν ἐπισκεφθῆ, ἀλλά μάλλον νά τόν προσκαλέσῃ καί εἰσαγάγῃ εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν, τήν μακαρίαν Ἀνάστασιν, μέ ἄλλα λόγια εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός, ἐξ ἄλλου, εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο εἶναι ὁ σκοπός καί ἡ οὐσία τῆς Πίστεώς μας.

Ἐπικρίνεται ὁ ἀνάξιος διά τήν ῥαθυμίαν, διά τήν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν καί ἀδιαφορίαν του· ἐπικρίνεται διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας Χριστός, ἐπισκέπτεται ἄνευ διακρίσεως καί τόν πρῶτον καί τόν ἔσχατον, τόν πρόθυμον καί τόν ἀπρόθυμον, τόν ἄξιον καί τόν ἀνάξιον, τόν δίκαιον καί τόν ἀμαρτωλόν. Πράττει δέ τοῦτο, διότι ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ καί κινεῖται ἀπό ἄφατον φιλανθρωπίαν καί ἄπειρον ἔλεος. Ὅμως, ζητεῖ ἀπό ἡμᾶς καί περιμένει τήν ἰδικήν μας ἀνταπόκρισιν καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός, ὢν τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, καί ὢν αὐτεξούσιος, σέβεται τήν ἰδικήν μας βούλησιν καί τήν ἰδικήν μας ἐλευθέραν θέλησιν καί ἐλευθέραν κρίσιν. Κατά τήν ἐπίσκεψίν Του εἰς τόν τεθνεῶτα φίλον του Λάζαρον, καί κατά τήν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ μνημείου τετραήμερου ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον σῶζεται ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστός ἐφάνέρωσε τήν θείαν καί ἀνθρωπίνην Αὐτοῦ βούλησιν, θέλησιν καί ἐνέργειαν, ταυτοχρόνως δέ ἐφάνέρωσε τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι μέ τήν ἰδικήν των ἐλευθέραν βούλησιν ζητοῦν τήν βοήθειαν καί συνδρομήν Του, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξαν τοῦτο αἱ ἀδελφαί τοῦ Λαζάρου, αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν ἀπό τόν Χριστόν νά ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ μνημείου τόν ἀποθανόντα αὐτῶν ἀδελφόν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἑβδομάς τῆς ἀναμνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ μέ ἀποκορύφωμα τόν Σταυρικόν του θάνατον ἐπί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ τόπου τοῦ ὁποῖου ἔχομεν τήν εὐλογίαν νά εἴμεθα προσκυνηταί, εἶναι τά Πάθη τά ὁποῖα ὑπέστη ὁ Θεός ἀπό ὑπερβάλλουσας ἀγάπην διά τό πλάσμα Του, διά τήν εἰκόνα Του, τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε εἰς τήν δύναμιν τοῦ θελήματός του, εἰς τήν δύναμιν τῆς ἰδικῆς του ἐλευθερίας. Ὁ Χριστός ἔπαθε καί ὑπέστη τόν Σταυρικόν θάνατον, προκειμένου νά ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπό τά παράλογα πάθη, τά πάθη τῆς σαρκός, τά ἀνθρώπινα πάθη, τά ὁποῖα τελικῶς ἀπό κυρίαρχον τῆς κτίσεως κατέστησαν τόν ἄνθρωπον δοῦλον, καί ἀπό υἱόν τοῦ φωτός κατέστησαν υἱόν τοῦ σκότους, υἱόν τῆς νυκτός.

Ἰδού, λοιπόν, καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας! Καί εἶναι καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας, ἰδιαίτερος ἡ Ἑβδομάς αὐτή τῶν Παθῶν, διότι ὁ Νυμφίος ἐν τῇ ἀπέιρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ ἔρχεται καί ἐπισκέπτεται ὄχι μόνον τούς

υιούς τοῦ φωτός, ὄχι μόνον τούς υἱούς οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τά καλά ἔργα, ἀλλά καί τούς υἱούς τοῦ σκότους καί τῆς νυκτός, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τά ἔργα τοῦ σκότους, τά ἔργα τῆς πλάνης, τά ἔργα τοῦ πατρός τοῦ σκότους. Ἴδού, διατί ὁ Χριστός ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Ἔρχεται, διά νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τά ἔργα τοῦ σκότους τῆς νυκτός καί νά μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τό ἀπρόσιτον Αὐτοῦ Φῶς, τό Φῶς τό ἀληθινόν, τό Φῶς τό ὁποῖον ἀγιάζει καί φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον (Ἰω. 1, 9). Ἀμήν.

ΕΟΡΤΙΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 2007

Ἀριθμ. Πρωτ.

180

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ,

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,

Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

ἐκ νεκρῶν ἐνδόξως Ἀναστάντι.

Παγκόσμιος χαρά, ἐπουράνιος καί ἐπίγειος, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ἀοράτου κόσμου καί ὄρατοῦ, ἀνέτειλε σήμερον ἐκ τοῦ Πανιέρου καί Ζωοδόχου Τάφου, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀρχαίων ἐπαγγελιῶν, ἐν τῇ παγγενεῖ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων, τῶν τε προαπελθόντων, τῶν τε ἐσομένων πάντων, ὅτι ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος καί νεκρῶν ἐλευθερωτής», Ὅστις «κατά ἀτιμίαν δι' ὑπομονῆς τόν στέφανον τῶν ἀκανθῶν περιδεδεμένος, ἀναστάς, τό διάδημα τῆς κατά τοῦ θανάτου νίκης διεδήσατο».

Ὁ γάρ Βασιλεύς τῆς εἰρήνης, Χριστός Ἰησοῦς, διατρανώσας θεανδρικῶς τά κρύφια Αὐτοῦ τοῖς ἐν Ἄδῃ, ἐν τῇ τριημέρῳ Αὐτοῦ ταφῇ, καί φωτίσας διά τῆς τῇ Αὐτοῦ παναγία ψυχῇ ἠνωμένης θεότητος τά καταχθόνια, ἐγένετο ὁδός πρὸς τό Φῶς τοῖς

ἀπ' αἰῶνος συνεχόμενοις ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, ἐπειγομένοις ἐκεῖσε ἀγαλλομένω ποδί, ὥστε ἐκπληροῦσθαι τό προφητικόν λόγιον «ὁ θεός ἤρπακεν καί ἰάσεται ἡμᾶς, πατάξει καί μοτώσει ἡμᾶς· ὑγιάσει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστησόμεθα καί ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ, καί γνωσόμεθα· διώξομεν τοῦ γνῶναι τόν Κύριον, ὡς ὄρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτόν» (Ἦσ. 6, 1-3), Ὅρθρον τῷ ὄντι φαεινόν καί Ἥλιον δικαιοσύνης, ἀνατείλαντα ἡμῖν ἐκ τοῦ Τάφου, τόν Δημιουργόν καί Κτίστην τῶν ἀπάντων, τόν θέμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ Αὐτοῦ ἐξουσία καιρούς καί χρόνους. Ὅστις, κατά τόν καιρόν τοῦτον τοῦ τῆς γῆς ἔαρος, ἐχαρίσατο ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς καί ἀμαρτωλοῖς καί ἀναξίοις, ἄλλο Ἔαρ καί Πάσχα αἰώνιον, ἀνατελοῦν ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι τῆς παλιγγενεσίας ὡς ἄνθη αἰώνια, ἔμψυχα τά σώματα τῶν δικαίων, λελαμπρυσμένα καί ἀφθαρτισθέντα θεϊκοῖς χαρίσμασιν, «ἐνδεδυμένα θεότητος ἐνδύματα οὐράνια».

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ θεανθρώπου ἐσήμανε τήν μόνην ἀληθῆ ἐλευθερίαν, τήν ἐκ τῆς πρῶν ἀφεύκτου δουλείας τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ἦντινα μόνος Αὐτός, οὐκ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἠδύνατο ἡμῖν διά τοῦ πυρός τῆς Αὐτοῦ θεότητος χαρίσασθαι, πυρός ἀναλώσαντος τήν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας, τοῦ θανάτου τό κέντρον καί τοῦ Ἄδου τό νῆκος. Οὕτως, ἀποθέμενοι τό τῆς νηστείας φορτίον, ἐορτάζομεν καινήν ἐορτήν, ἀπαρχήν βιοτῆς αἰωνίου, ὅτι «Χριστός ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, ὅλην τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἐορτήν ἀπειργάσατο», προαγόμεθα δέ βαθμιαίως εἰς τήν βεβαίαν αἴσθησιν τῆς Αὐτοῦ Ἀναστάσεως καί νίκης ἐπί τοῦ θανάτου καί τῆς ἀμαρτίας, καθ' ὃ μέτρον ἀγωνιζόμεθα κατά τῶν ἐν ἡμῖν ἀφορμῶν τῆς ἀμαρτίας, ἀποδεχόμενοι διά τῶν Μυστηρίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί δι' ἀσκήσεως τῶν ἱερῶν ἀρετῶν τήν χάριν τῆς Αὐτοῦ Ἀναστάσεως ἐνεργοῦσαν ἐν ἡμῖν «τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλ. 2, 13).

Ἡ Ἀγιωτάτη Σιωνίτις Ἐκκλησία, ἥς θεραπαινίς ἀπ' αἰώνων ἡ Ἱερά Ἀγιοταφίτικῃ Ἀδελφότης, κυκλοῖ χαρμοσύνως σύν τοῖς συρρέουσιν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ ὀρίζοντος εὐλαβέσι προσκυνηταῖς τόν κενόν Τάφον καί ὄλβιον, τόν «ζωῆς θείας θησαυρόν», καταγγέλλουσα πανταχοῦ τά εὐαγγέλια τῆς κατά τοῦ κακοῦ παντελοῦς νίκης καί τῆς διὰ μόνου τοῦ Ἀναστάντος θεανθρώπου Χριστοῦ ὑπερβάσεως τῆς περιρρεούσης φθορᾶς καί ἀπελπισίας ἐκ τῆς ἀμαρτίας. Ἐχοντες δέ πάντοτε ἐν τῇ ἡμῶν καρδίᾳ τήν κατά τήν Κωνσταντινου Πόλιν Ἀγιωτάτην Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν, τό σεπτόν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ἀπευθύνομεν τῇ Ὑμετέρᾳ λίαν Πεφιλημένῃ ἡμῖν Παναγιότητι καί τοῖς σύν Αὐτῇ Ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσιν ἐνθέρμους ἐκ καρδίας πασχαλίους εὐχάς, παρακαλοῦντες, ὅπως αὐταὶ διαβιβασθῶσι καί τῷ φιλοχρίστῳ ποιμνίῳ τῆς κατ' Αὐτήν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα δέ Αὐτῇ τά βέλτιστα καί τήν παρά Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος δύναμιν πρὸς τό λυσιτελές τῇ κατὰ τήν Οἰκουμένην Μιᾶ, Ἁγία, Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ, Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Ἐφ' οἷς, ἐορτίως Αὐτῇ προσφθεγγόμενοι, Χριστός Ἀνέστη, περιπτυσσόμεθ' Αὐτήν ἀδελφοποθῆτως καί διατελοῦμεν.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ Α.Θ. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ.

«Ἐξέστη ὁρῶν, τοὺς στεφάνους ὁ φρουρὸς τῶν Τεσσαράκοντα, καὶ παρωσάμενος τὸ φιλόζωνον, ἀνεπτερώθη τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείσης σου δόξης, καὶ σὺν τοῖς Μάρτυσιν ἔψαλλεν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἱερώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί

καὶ συλλειτουργοί τῆς ἡμῶν Μετριότητος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ὅσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρῖται, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ πεφιλημένα,

Ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν μαρτυρησάντων εἰς τὴν λίμνην τῆς Σεβαστείας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λαμπρύνει καὶ φαιδρύνει τὰς ἁγίας ἡμέρας ταύτας τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, συνεκάλεσε δέ ἅπαντας ἡμᾶς σήμερον, διὰ νὰ εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς διὰ τῆς χάριτος τῶν Ἁγίων. Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἐνισχύουν καὶ τέρπουν ἡμᾶς, τόσον διὰ τοῦ ὑποδείγματος τοῦ ἁγίου Βίου καὶ τῆς ὁμολογίας αὐτῶν, ὅσον καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν των, αἱ ὁποῖαι, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, προστατεύουν τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν καὶ ὅσους ἐπικαλοῦνται αὐτούς, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι αὐτοὶ στρατιῶται ἐδοξάσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἐν Χριστῷ Μαρτυρίου.

Ἡ δόξα αὕτη καὶ νίκη τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα, δὲν εἶναι δόξα καὶ τιμὴ ὡς ἐκείνη ἢ ὁποῖα ἀπεδίδοτο εἰς αὐτούς διὰ τὰς νίκας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς ἐπίλεκτοι καὶ ἄριστοι στρατιῶται· εἶναι δόξα καὶ τιμὴ οὐράνιος, ἢ ὁποῖα ἐπισκιάζει καὶ καταλάμπει τοὺς ἀγωνιζομένους πνευματικῶς, κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας, τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὰ πνευματικὰ ὄπλα τῆς χριστιανικῆς

ἀρετῆς, κυρίως δέ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀγάπην. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ δόξα εἴλκυσε καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι ἐφρούρουσαν τοὺς ἁγίους, καὶ οὕτως εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀνεπλήρωσε τὸν ἐλλείποντα ἀριθμόν, «ἀνεπτερωμένος τῷ ἔρωτι τῆς ἐπιφανείσης τοῦ θεοῦ δόξης» ὡς λέγει ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶς ὁ Ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, εἰς τὸν θαυμάσιον ἐγκωμιαστικὸν αὐτοῦ λόγον διὰ τοὺς Ἁγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας, τονίζει μεταξύ ἄλλων τὴν ἐνότητα τὴν ὁποίαν φέρει μεταξύ τῶν πιστῶν ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι καταφανές εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Μαρτυρίου τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα. Τοῦτο δέ εἶναι ἐπόμενον, ἐφ' ὅσον, ὄντες Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους, ἐνούμενοι διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐνούμενοι δέ καὶ μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ Χριστῷ, δέν διακρινόμεθα πλέον οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες δι' ἄλλου τρόπου, ἀλλ' εἴμεθα πάντες ἕν· ὡς χαρακτηριστικῶς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «Γένος δὲ τὸ μὲν ἀνθρώπινον ἄλλο ἄλλου· τὸ δὲ πνευματικὸν ἕν πάντων. Κοινὸς γὰρ αὐτῶν πατὴρ ὁ θεὸς, καὶ ἀδελφοὶ πάντες, οὐκ ἀπὸ ἐνὸς καὶ μιᾶς γεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ τῆς υἰοθεσίας τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγάπης ὁμόνοιαν ἀλλήλοις συναρμοσθέντες».

Διὰ τῆς ἀγάπης αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἅγιοι πάντες ἐνοῦνται διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τῶν Πιστῶν· καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες τῆς λίμνης τῆς Σεβαστείας, καταφρονούντες τοῦ φρικτοῦ θανάτου, ἠγάπησαν τὸν Χριστὸν μέχρι τέλους καὶ ἠγίασαν διὰ τῆς ὁμολογίας των, κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειον, τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως : τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐθέρισε διὰ τοῦ ψύχους, τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγωνίσθησαν, καὶ τὰ ψυχρά ὕδατα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐρρίφθησαν τὰ μαρτυρικά αὐτῶν καὶ ἅγια λείψανα, διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβον τὴν χάριν, ὅπως εἶναι αἱ πρεσβεῖαι αὐτῶν εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν θεόν, ὑπὲρ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων αὐτοῦ ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ. Ἡ Ἐκκλησία μας ὄχι μόνον τιμᾷ, ἀλλὰ καὶ μετὰ παρρησίας ἐπικαλεῖται τὴν πρεσβεῖαν αὐτῶν· «Πόσα ἂν ἔκαμες, ἵνα ἕνα που εὔρης ὑπὲρ σοῦ δυσωποῦντα τὸν Κύριον; Τεσσαράκοντά εἰσι, σύμφωνον ἀναπέμποντες προσευχῆν. Ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἰσι συνηγμένοι ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ἐστὶν ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ὅπου δὲ τεσσαράκοντα, τίς ἀμφιβάλλει θεοῦ παρουσίαν; καθὼς λέγει ὁ ἐγκωμιαστής των.

Τιμῶντες καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, φερώνυμοι ὄντες ἐνός ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοφίλου, εὐχαριστοῦμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντι πάντας ἡμᾶς, ἵνα καταστῶμεν διὰ τοῦ Κυριακοῦ Εὐχαριστιακοῦ Ποτηρίου κοινωνοὶ ἀφ' ἐνός τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἐτέρου τῆς πνευματικῆς μαρτυρίας τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Βεβαίως, ἡ μαρτυρία ἡμῶν, ὡς τοῦ παλαιφάτου Ἁγιοταφίτικοῦ Μοναχικοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, τοῦ διαπεπιστευμένου τὴν διαφύλαξιν τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐξακολουθεῖ διατρανουμένη πολυτρόπως, ὡς διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς μετ' αὐταπαρνήσεως διακονίας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς μοναχικῆς βιοτῆς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ «θυμοῦ τοῦ δικαιοτάτου», ὑπὲρ τῶν εὐαγγελικῶν δογμάτων, ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων καὶ ἱερῶν θεσμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῆς θεοδιδάκτου Πίστεως.

Ἐπὶ τούτοις, ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς πάντας ὑμᾶς, τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας ὑμῶν τὴν Ἑορτὴν ταύτην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν Γέροντα Ἀρχιγραμματέα, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἁγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καὶ τῆς σεβασμίας τοῦ

θρόνου Ἱεραρχίας προσφώνησιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Μετριότητα ἡμῶν, τὸν Ἐκλαμπρότατον Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις κ. Ἀνδρέαν Παπασταύρου· ἐπίσης, τὸν Ὀσιολογιώτατον Μοναχὸν Φώτιον, Σχολάρχην τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Σιών, τὸν Ὀσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Τύχωνα, Ἀντιπρόσωπον παρ' ἡμῖν τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῆς Ρωσσίας κ. Ἀλεξίου Β', τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ πάντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Γένοιτο πᾶσιν ἡμῖν ἡ κραταιὰ τοῦ Κυρίου προστασία, ἀρωγὸς ἐν τῷ βίῳ, πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα !

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ Τῇ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΣῃ Ι.Μ. ΑΒΒΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΤΟΥ

«Χριστῷ ἐκ νεότητος ἀκολουθήσας πιστῶς, ζωὴν τὴν ἰσάγγελον ἐπολιτεύσω σαφῶς, Γεράσιμε Ὅσιε· σύ γάρ ἐν Ἰορδάνου, διαλάμπας τῇ χώρᾳ, θῆρα καθυποτάσσεις, τῇ στερρᾷ σου ἀσκήσει· Χριστὸς γάρ ὄν ἐδόξασας, λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσεν.»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας τιμώμενος σήμερον εἰς τὸν τόπον τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ Ἅγιος Γεράσιμος, ἀνεδείχθη ὄντως ἰσάγγελος, διότι ἐκ νεότητός του ἠκολούθησε πιστῶς τὸν Χριστόν. Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ὁ Ὅσιος Γεράσιμος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἰορδανίτης, ἐπείσθη εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος «*μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ*» (**Α' Κορ. 11, 1**). Ὅπως ὁ σοφὸς Παῦλος ἀνεδείχθη μέγας Ἀπόστολος καὶ Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀνεδείχθη μέγας μεταξύ τῶν ἀσκητῶν καὶ ὠνομάσθη καθηγητὴς καὶ πολίτης τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ὁ ὄσιος ἡμῶν Γεράσιμος.

Ἡ ἀσκητικὴ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ δύναται νὰ καθυποτάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια ζῶα, ὅπως ἀναφέρουν χαρακτηριστικῶς οἱ σύγχρονοι καὶ ἔγκριτοι βιογράφοι του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐντόνως προβάλλει τὴν ἀσκητικὴν προσωπικότητα τοῦ Ὀσίου Γερασίμου, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ στάδιον τῆς εὐλογημένης νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, διὰ νὰ τονίσῃ καὶ ἐπισημάνῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, τούτέστι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς καὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐπιφανείας, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ παρακειμένου Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι εἶς καὶ

μοναδικός· εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς καί τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ προελθούσης πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιστροφή εἰς τό ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος εἰς τήν μετὰ τοῦ θεοῦ τελεῖαν κοινωνίαν. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς τελείας μετὰ τοῦ θεοῦ κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῇ διά τῶν ἰδίων ἡμῶν δυνάμεων, εἰ μή μόνον διά τῶν ἁγιαστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας. Τά ἁγιαστικά δέ ταῦτα μέσα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Αἷμα καί τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τά ὁποῖα, ὅταν ἀξίως λαμβάνομεν, γινόμεθα κοινωνοί τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ σωτηριώδους Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεράσιμος, κατέστη κοινωνός τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς μοναστικῆς ἀσκήσεως εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, διά τῶν ἀσκητικῶν μέσων τῆς νηστείας, τῆς ἀγρυπνίας καί τῆς προσευχῆς, ὡς καί τῆς περιφρονήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, γενόμενος οὕτω τέλειος, ἀκολουθῶν εἰς τά ἴχνη τοῦ σεπτοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ἡ μνήμη, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γερασίμου, ὡς καί πάντων τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἀναφέρεται μόνον εἰς τόν βίον, τό ἔργον, τήν διδασκαλίαν καί τά θαύματα αὐτῶν, ἀλλά ἀποτελεῖ ἔμπρακτον μαρτυρίαν τοῦ τρόπου διά τοῦ ὁποῖου δύναται τις νά οἰκειοποιηθῇ τήν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ καί τήν αἰώνιον ζωήν· μέ ἄλλα λόγια, νά γίνῃ πολίτης τοῦ Παραδείσου.

Ἡ ἐν Χριστῷ καί διά τόν Χριστόν ἄσκησις ἐκφράζεται ὄχι μόνον διά τῆς φυγῆς εἰς τήν ἔρημον καί τῆς ἀρνήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων μέ τήν ἀπομάκρυνσίν μας τοπικῶς, ἀλλά καί διά τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο δέ σημαίνει τήν συμμετοχήν μας εἰς τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καί κυρίως εἰς τήν ἱεράν Ἐξομολόγησιν καί τήν θείαν Μετάληψιν, ὡς ἐπίσης καί διά τῆς ἀποδείξεως τῆς Πίστεώς μας διά τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν δουλείαν τῶν παθῶν καί διά τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον. Ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ εὐποιία καί φιλανθρωπία γενικώτερον, τά ὁποῖα ἐκφράζονται τόσον διά τῆς μεταδόσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τούς συνανθρώπους ἡμῶν, ὅσον καί διά τῆς μεταδόσεως εὐεργετικῶν λόγων καί διδασκαλιῶν καί τῆς παροχῆς βοηθείας εἰς αὐτούς, εὐεργετοῦν τήν ψυχὴν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ, περισσότερο ἀπ' ὅσον ὠφελοῦν τήν ψυχὴν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖται· ταυτοχρόνως ἀπαλλάσσουν αὐτόν ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ ἀπό τόν πόλεμον τῆς φιλαργυρίας, ἡ ὁποῖα εἶναι ρίζα παντός κακοῦ (**Α΄ Τιμ. 6, 10**) καί ἀναπληροῦν πολλὰς ἐλλείψεις ἡμῶν εἰς τήν χριστιανικὴν ζωήν.

Δεηθῶμεν, λοιπόν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως τῇ Αὐτοῦ χάριτι, πρεσβείαις δέ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, πάντοτε ἐνισχύῃ ἡμᾶς εἰς τήν κατά θεόν ζωήν, διά τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Μυστηρίων καί τῶν ἀρετῶν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀμήν.